

Kašo pihal



Butalci niso kar za pečjo čepeli, nego je marsikateri s popotnim škornjem stopil tudi v svet in prinesel marsikaj koristnega iz tujine.

V onem času, ko Butalci še niso poznali prosa, se je zgodilo, in se je vrli butalski prvak vrnil z daljne poti, čez ramo mu je visela bisaga, v sprednji malhi je imel proso, vzad pa kašo. In je razodel začudenim Butalcem: »Možje, ali veste, kaj je proso? Proso bomo sejali, iz prosa bomo delali kašo – ni boljše jedi na svetu od zabeljene kaše! Dajte, prepričajte se!«

Ukazal je doma, naj hite in skuhajo kašo. Sredi trga pa je dal prinesiti mizo, nanjo so postavili skledo s kašo in je bila prekrasno za-

beljena, da se je daleč svetila v soncu. Zraven sklede je ležala žlica in so bili povabljeni vsi Butalci, da bo vsak enkrat zajel in poskusil neznano dobroto.

Pa so prihajali Butalci in so se vrstili in gnetli, da drug za drugim zajame in nese v usta, in je vsak moral hitro oddati žlico drugim rokam, ki so se stezale za žlico. In je hodila žlica kakor blisk svojo pot iz rok v usta, iz ust v roke, in ni poteklo časa za očenaš – že je bila skleda prazna in so imeli vsi Butalci opečena usta.

Kajti je bila kaša silno vroča, pa je nihče ni utegnil pihati, ker se je mudilo za žlico. Zapomnili pa so si Butalci vročo lastnost kaše, in ko so bili vsejali proso in jim je lepo vzknilo in z bogatim latjem budilo najlepše nade, so se zbirali ob njivi in od daleč pihali v latje, da ne bo kaša prevroča.

Imajo pa Butalci nevšečne sosede, Tepanjčane, in je mimo njive prišel Tepanjčan Jaka in se radovedno ustavil. Pa so ga kaj hitro napodili z besedo in dejanjem: »Ne boš kaše pihal, Jaka, kaša je naša!«

